

พ่อแม่จะรู้ได้อย่างไรว่าลูกมีเพศสัมพันธ์

ก่อนแต่งงาน

เขียนโดย เซอริลล์ แมคคินซี

แปลโดย ปฎิมา คงสืบชาติ

เมื่อตั้งสามขวบของดิฉันและดิฉันรู้ว่าทอด้ลูกชายของเรากับจูเลียกำลังจะมีลูกพวกเขาจะรู้สึกละอายใจไปหมด แต่ไม่นานเราก็เริ่มถามตัวเองว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

เด็กอายุ 19 ปี สองคนที่เติบโตขึ้นในครอบครัวคริสเตียน ทั้งพ่อแม่และคริสตจักรสั่งสอนเขาทั้งคู่อย่างดี และทั้งที่ทั้งสองก็ไม่ได้มีนิสัยต่อต้านอะไรเลย ทำไมพวกเขาจึงทำเช่นนี้ เราผู้เป็นพ่อแม่ละเลยต่อสถานการณ์นี้มากเกินไปหรือเปล่า

เมื่อมองย้อนไป เราเห็นสัญญาณอันตรายที่เหมือนธงแดงห้าประการซึ่งสามารถเตือนเราว่าเราจะต้องพบกับอะไร

ต้อนรับมากเกินไป

เรื่องนี้อาจจะฟังดูแปลก แต่เป็นไปได้ที่พ่อแม่อาจจะต้อนรับและยอมรับแฟนของลูกมากเกินไป การที่เราทำดีกับแฟนของลูก พ่อแม่ปฏิบัติต่อแฟนของลูกเหมือนกับว่าเป็นสมาชิกของครอบครัวซึ่งนั่นเป็นสิทธิพิเศษที่พวกเขาจะได้หลังจากนั้น

“มีงานเลี้ยงอาหารค่ำในครอบครัวเอาจัสตินมาด้วยซิ”

“เราจะไปชายทะเลกันวันเสาร์นี้เอาเมโลดี้ไปด้วยซิ”

“พ่อจะพาพวกเราทุกคนไปทานข้าวนอกบ้านเพราะเป็นวันเกิดของแม่วันนี้ เอาแอนน์มาด้วยนะ”

“ลูกกับแฮร์รี่จะออกไปข้างนอกกันหรือจ๊ะ เชิญเขาทานอาหารเย็นก่อนซิ”

เราควรจะแสดงความโอบอ้อมอารีต่อลูก ๆ ของเรากับแฟนของพวกเขาเมื่อพวกเขาออกไปเที่ยวกัน แต่ความผิดพลาดก็คือการเชื่อเชิญพวกเขาเข้ามาผูกพันกับชีวิตของเราในขณะที่พวกเขายังไม่พร้อม

การเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวเป็นสิทธิพิเศษสำหรับคนที่เกิดเข้ามาในครอบครัวของเราหรือคนที่เข้ามาเพราะมีความสนิทสนมอันยาวนาน การเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวไม่ได้เกิดขึ้นอย่างอัตโนมัติด้วยการมีนัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่อยู่มัธยมปลาย

“ถ้าเราจะไปเล่นสกีกันอาทิตย์นี้พอลิซไปกับเราเถอะ ผมคงคิดถึงเธอมากถ้าเธอไม่ได้ไปด้วย”

“ไม่ได้หรอก นี่เป็นการไปเที่ยวแบบครอบครัวนะ อลิซยังไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเราสักหน่อย”

“เธอจะจ่ายเอง ถ้าเรื่องนั้นเป็นปัญหา”

“ไม่ใช่ เรื่องเงินไม่ได้เป็นปัญหาและอลิซก็ไม่ใช่ตัวปัญหา เธอเป็นเด็กน่ารักมาก แต่เธอไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว เมื่อลูกสองคนหมั่นกันเธอถึงจะไปกับเราได้ แต่ตอนนี้ยังไปไม่ได้ ลูกเพิ่งอายุ 18 ปีเท่านั้นนะ และมันเร็วเกินไปที่จะนับรวมแฟนเข้ามาเป็นสมาชิกในครอบครัว”

ใช้เวลาด้วยกันสองต่อสองมากเกินไป

ชายหญิงที่ใช้เวลาด้วยกันสองต่อสองมากเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งแยกจากคนอื่น ๆ ทั้งหมด จะมีปัญหา เราควรจะให้วัยรุ่นไปเที่ยวกันสองคู่หรือไปเที่ยวด้วยกันเป็นกลุ่ม ซึ่งรวมทั้งวัยรุ่นตอนปลายด้วย

บุคลิกภาพอาจจะเป็นปัจจัยที่สลับซับซ้อน ถ้าวัยรุ่นคนหรือสองคนไม่สนุกเมื่ออยู่กับคนในกลุ่ม หรือแม้แต่ไปเที่ยวกันสองคู่ก็ไม่สนุกเขาอาจจะมีปัญหาเรื่องสังคมไม่ยอมรับ คนที่ชอบอยู่บ้านไม่สูงส่งกับใครก่อนที่จะมีรักโรแมนติกก็มักจะเป็นคนเช่นนั้นต่อไปหลังจากที่ดอกแรกของเขาน่าแล้ว

ทอคด์ลูกชายของเราไม่เคยชอบไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ เป็นกลุ่มเลย เขาไม่เคยเห็นความสำคัญของการพบปะสังสรรค์หรือทำกิจกรรมทางสังคมกับผู้คน ไม่ว่าเราจะสนับสนุนให้เขาไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ มากเท่าไร เขาก็เลือกที่จะอยู่บ้าน เมื่อเขามีความรัก บุคลิกภาพของเขาก็ไม่เปลี่ยนแปลง เขาชอบจะอยู่กับคู่ของเขาที่บ้าน เหมือนกับที่อยู่คนเดียวที่บ้านก่อนหน้านี้

“ทอคด์ ลูกต้องไปเจอผู้คนข้างนอกบ้างนะ ลูกกับจูเลียอยู่กันตามลำพังมากเกินไปแล้ว” เราน่าจะพูดอย่างนั้น “ลูกต้องพบปะกับผู้คนในสังคมคนอื่นบ้าง”

“อย่าเป็นห่วงเลยครับแม่” เขาคงจะตอบเช่นนั้น “เราจะนัดกับคู่อื่นแล้วไปเที่ยวด้วยกันสองคู่”

แต่ทอคด์ไม่ค่อยทำอย่างนั้นเลย

ทำที่ตามสบายเกินไป

วัฒนธรรมของเรายอมรับเรื่องเพศมากเกินไป เด็กวัยรุ่นของเราจึงไม่รู้จักชื่นชมกับความศักดิ์สิทธิ์ของเรื่องเพศ

“แน่นอน เรื่องเพศนอกเหนือการแต่งงานเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง” ทอดด์และจูเลียคงจะพูดเช่นนั้น “เราถูกสอนอย่างนั้นมาตลอด”

แต่การพูดเช่นนั้นกับการยึดมั่นในความคิดเช่นนั้นในฐานะที่เป็นความจริงสูงสุดแตกต่างกัน อย่างหน้ามือเป็นหลังมือ ทำไมเด็กสาว ๆ ถึงชอบนิยายรักประโลมโลก และทำไมเด็กผู้ชายถึงนิยม ชมชอบบทเพลง ๆ ของแดน ฟิลดิงในละครเรื่องไนท์คอร์ท เรื่องเหล่านี้ทำให้พวกเด็กวัยรุ่นรักษา ความคิดและความประพฤติของพวกเขาได้อย่างยากเย็น

ถ้าเราสามารถถอยกลับไปสู่อุบัติได้ คักบอกว่าเขาคงจะเตือนทอดด์เรื่องการดูโทรทัศน์มากกว่า ที่เขาเคยทำ

เรามีโทรทัศน์เครื่องเดียวในบ้านเสมอ เพื่อว่าเราจะสามารถควบคุมสิ่งที่ลูก ๆ ของเราดู โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น ฉะนั้นกับคักมักจะคุยกันบ่อย ๆ ว่าเราควรจะปล่อยลูกหรือ เข้มงวดกับมาตรฐานของเราเกี่ยวกับลูกวัยรุ่นของเราที่จะกลายเป็นผู้ใหญ่อายุน้อย ๆ เท่าไหร่ดี เรายอมรับว่า โทรทัศน์เป็นเรื่องที่เราปล่อยพวกเขาเกินไป

ใกล้ชิดกันรวดเร็วเกินไป

จูเลียเป็นคนประเภทที่ชอบการสัมผัสเธอจะนั่งใกล้ ๆ และชอบกอดเมื่ออยู่ในครอบครัว คนแบบนี้ มักจะทำให้เราใกล้ชิดกับเขา และเมื่อไปที่ยวดด้วยกันคนแบบนี้จะนำไปให้เกิดการทดลอง

เราคงจะพูดว่า “ทอดด์ ลูกกับจูเลียใกล้ชิดกันมากเกินไปในที่สาธารณะมันดูไม่งามเลยเวลาจูเลีย ฟิง ลูกแล้วก็จูเลียของลูกหรือคลอเคลียกับลูกมากเหลือเกิน”

“ก็บุคลิกเธอเป็นอย่างนั้นนี่ครับแม่ อย่าห่วงไปหน่อยเลย”

“แต่ถ้าลูกใกล้ชิดกันอย่างนั้นต่อหน้าคนอื่น พวกเขาจะคิดว่าถ้าลูกอยู่ด้วยกันสองต่อสองลูกจะ เลยเถิดกันถึงไหนจะ”

“โธ่ แม่”

ทอดด์และจูเลียถูกเนื้อต้องตัวกันก่อนวัยอันควร พวกเขาใกล้ชิดกันตลอดเวลาเมื่อคักและฉินคุย กับทอดด์และจูเลีย เราใช้คำว่า “การแต่งงานทางจิตวิทยา”

จูเลียเห็นว่าทอดด์แข็งแกร่งและเป็นที่พึ่งแก่เธอได้ เป็นคนที่เธอสามารถพักพิงเมื่อเธอต้อง ประสพกับเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอนในชีวิต ทอดด์เห็นว่าจูเลียเป็นคนที่ต้องการให้เขาปกป้อง เป็นคนที่ช่วย ชดเชยความรู้สึกที่ทอดด์ขาดไปนั่นคือความสามารถทางสังคมของเขา แทนที่เขาจะหันไปหาพระเจ้าให้ เดิมเต็มช่องว่างที่เขาขาดไปในบุคลิกภาพของเขา เขากลับหันเข้าหากันเอง

ใกล้ขอบเกินไป

ปัจจัยทั้งหมดนี้นำไปสู่จุดที่ติดขอบมากเกินไป พวกเขาทั้งสองเกือบจะตกลงไป เมื่อเวลาผ่านไป ปรัชญาการณที่เราเชื่อว่า “คงไม่เกิดขึ้นกับเรา” กลับเกิดขึ้นกับพวกเขา ทำให้เช่นนี้จะพัฒนาขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กวัยรุ่นที่คิดว่าเรื่องความสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นเรื่องกันเองง่าย ๆ ไม่ต้องจริงจังมากนัก

เราเฝ้ามองดูทอคค์เป็นเวลาเกือบปีเมื่อเขาพยายามที่จะดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระเจ้า แต่ก็ล้มเหลวทุกที

เราคงจะถามว่า “การเฝ้าเดี่ยวของคุณเป็นอย่างไรบ้าง” เรารู้ว่าพระคัมภีร์ของเขาฝุ่นจับทุกอาทิตย์

“อ้อ ผมไม่ค่อยได้อ่านเลย” เขาจะตอบอย่างนั้น “แต่ผมอธิษฐานนะ”

ทั้งที่พยายามแล้ว

เรื่อน่าเศร้าที่สุดเกี่ยวกับสถานการณ์ของทอคค์และจูดีคือ ด็กและดิฉันพอจะเห็นเลา ๆ แล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้นก่อนหน้านั้นเกือบหนึ่งปีและพยายามจะป้องกัน

เราจำกัดเวลาที่ทอคค์จะใช้รถ เราหนุนใจให้เขานัดเที่ยวกันสองคู่ เราทำทนายเขาเรื่องพฤติกรรม การดูโทรทัศน์และพยายามควบคุมการดูโทรทัศน์ของเขาเท่าที่เราทำได้ เราเชิญจูดีมาที่บ้านเฉพาะบางโอกาสเท่านั้น และไม่เคยเชิญมาในขณะที่เราไม่อยู่บ้าน เราถึงกับถามทอคค์และจูดีว่าพวกเขาจัดการกับความกดดันทางเพศได้อย่างไร

เราถามกันและกันหลายครั้งว่า “เราน่าจะทำอะไรอย่างอื่นอีก” คำตอบอีกประการหนึ่งที่เราคิดได้คือการเอาตัวของเราเข้าไปในกระเป๋าเสื้อของทอคค์ไปในสถานที่ทุกแห่งที่เขาไป และไม่ปล่อยให้เขาอยู่คนเดียวเลย แต่นั่นก็เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เขาไปเรียนวิทยาลัย ดังนั้นเราจึงอธิษฐานหนักอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อนเรารู้ว่าเราไม่สามารถไปกับทอคค์ได้ทุกที่ทุกแห่ง แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไปกับเขาได้

แต่ทอคค์กับจูดีเลือกที่จะไม่ฟังเราและไม่ฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผลก็คือพวกเขาต้องใช้ชีวิตกับผลที่เจ็บปวดของการตัดสินใจนั้น ผู้ให้คำแนะนำบอกเขาว่า “แผนเอ” มหาวิทยาลัย, แต่งงาน, มีลูกต้องพับไปแล้ว ตอนนี้เราต้องทำ “แผนบี” “แผนซี” หรือ “แผนดี” คุณอาจจะสามารถไปถึงเป้าหมายได้ แต่มันอาจจะสามารถไปถึงเป้าหมายได้ แต่มันจะยากกว่าและยาวนานกว่า

เวลาคือยารักษา

พระเจ้าทรงกระทำให้ดึกและดิ้นรวมทั้งพ่อแม่ของจูดีตระหนักว่าถึงแม้ว่าลูก ๆ ของเราจะไม่ยอมฟังสัญญาณอันตราย ความบาปของพวกเขาที่ไม่ได้เป็นใบอนุญาตให้เราปฏิบัติกริยาโกธหรือโทษพวกเขา เราเห็นว่าเราต้องฟื้นฟูสภาพของพวกเขาด้วยความทะนุถนอมคือแบกภาระร่วมกับพวกเขา (กาลาเทีย 6:1, 2)

เราซาบซึ้งกับพ่อแม่ของจูดีที่ไม่ได้โทษลูกชายของเรา ขณะเดียวกัน ดึกกับดิ้นก็ยังคงมองจูดีในด้านที่ดีและมีความหวังกับจูดีเสมอ ทอดด์และจูดีเลือกด้วยตัวเองว่าจะยังไม่เรียนมหาวิทยาลัย แต่จะแต่งงานกันหลังจากที่ลูกของพวกเขาเกิดไม่กี่เดือน

ของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอันหนึ่งของพระเจ้าคือการให้อภัย และไม่มีใครสักคนที่สงสัยว่า ทอดด์กับจูดีกำลังแสวงหาการให้อภัยและพวกเขาก็ได้รับเราได้เห็นความเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณของพวกเขาเมื่อพวกเขาพยายามทำให้คนอื่นเข้าใจตนเองอย่างถูกต้อง และอีกครั้งหนึ่งที่เราได้เห็นว่าการเชื่อของพวกเขาไม่เพียงแต่ก่อตัวขึ้นเท่านั้น แต่พวกเขายังมีความปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะถวายเกียรติต่อพระเจ้าอีกด้วย

เวลาเท่านั้นที่จะแสดงให้เห็นถึงความเสียหายระยะยาวของการที่ทอดด์และจูดีฝ่าไฟแดงแห่งความถูกต้องนั้นเมื่อใดก็ตามที่คนทำผิดกฎของพระเจ้าผลก็คือความเจ็บปวด เราต้องเชื่อมั่นในพระเจ้าว่า พระองค์จะทำให้เหตุร้ายกลายเป็นผลดี บางทีอาจจะเป็นผลดีได้เมื่อเราเตือนคนอื่น ๆ ใ้ระมัดระวังสัญญาณอันตรายทั้งหลายเหล่านี้

เกี่ยวกับผู้เขียน

Sherryl Mackenzie (not her real name) is a free – lance writer in Southeastern Pennsylvania.

Red Flags Flying By Sherryl Mackenzie จากวารสาร Moody ฉบับเดือน มีนาคม 1990